

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals; Cuba Puerto-Rico, 16 rals; Estranger, 18 rals.

LOS HÚSARS DE ANTEQUERA.

en tant ençant la política tréu erupcions abla mateixa inesplorable y espontánea naturalitat que un cos mal sà y de sanch corrompuda y descomposta, tréu berrugas qu' en si no son mortals, són la vanguardia d' enfermetats que malançen lo cos.

Al general Martínez Campos, home d' armas tomar, l' hi acaba de sortir una berruga, que no se pás com se la treurá de sobre.

A mí, al véureli l' coronel dels húsars d' Antequera montat al nas, y apretantli las espuelas, no se m' acut res més per consolarlo que aquell refran que sembla polaco y es ben catalá:

«Qui l' hi piqui que s' ho rasqui.»

Allá hont menos se pensa salta... un esquadro de húsars: un esquadro d' húsars ben vestits y equipats, ben armats y ben nutrits, decidits y joves, capassos de menjarse l' món, si l' món tingues la forma de una credencial.

Aixís es, que mentres en Martínez Campos tant aficionat a fer tractes y contractes ab tothom, que ja més sembla un negociant que un general, se n' anava dels moderats als centralistas, y dels centralistas se tiraba rendit, no sabem si d' amor ó de fatiga, als brassos de n' Cánovas, prometent seguir ab tota fidelitat las sevas trepitjadas, mediant que n' Cánovas l' hi guardés la esquena; mentres en la reunió de la majoria s' tiravan fóretas l' un al altre com per demostrar que de l' unió dels dos galls n' havia de resultar la tranquil·litat del galliner, véls' hi aquí que ni l' un ni l' altre contavan ab aquell pollastre de Antequera, que picosant, un granet aquí un granet allá, s' ha anat engreixant, y avuy es un altre gall que canta més fort que 'ls demés y t' uns esperons que fan feresa.

Y no hi ha remey: avuy lo gall d' Antequera es l' amo del galliner.

Avants treballava á compte dels qu' eran més qu' ell; avuy ja treballa per compte propi.

Mal per mal, ha fet com l' apotecari de Olot. Havent de fabricar una fornada de diputats, se ha valgut de la farina del seu magatzem, y 'ls diputats l' hi han sortit á la mida del seu gust, fiels á la seva persona, subjectes á la seva disciplina, obedients á las sevas paraulas y miradas, disposats á montar á caball á las sevas ordres, y á llensarse á escape, sabre en má, siga qualsevalga la direcció que l' geie 'ls indiqui, cayga qui cayga, mori qui mori.

En las altres Córts tenia n' Cánovas un batalló

de suïssos, incapassos de dir una paraula, y sempre disposats á fer acatament y reverencia al amo; en aquestas Córts en Cánovas s' ha quedat sol ab lo seu orgull, y l' batalló de suïssos s' ha format un regiment de húsars inquietos y turbulents, que no coneixen cap més jefe que n' Romero Robledo, ni cap més divisa que la de «Surti l' sol per Antequera.»

Y es natural. En Cánovas vá inventar lo género, sense calcular que en aquest món lo qui tren las castanyas del foch se crema 'ls diits y no n' tasta.

En Cánovas es lo polítich que, més va riure's de las ideas, del principis, de la lógica, de la consecuencia, de l' esperit publich, de l' intervenció del poble en la gobernació del Estat, de la veu de la premsa, de las necessitats del país, de las aspiracions liberals, de tots aquestes elements que son las rodas de la máquina de un bon govern.

Per ell gobernar no era res més que seduir al un y contentar al altre, conquistar al que s' enretira y enganxar al que s' acosta, treure la iniciativa de cada un, y representar ell tot sol la iniciativa de tots; valerse sempre de l' intriga, jugar ab los constitucionals, donar tés á la presidencia, y sacrificar sempre en las aras dels seus amichs al seus adversaris indefensos.

Y per fer una política aixís tant rastreira y miserable, no tenia necessitat de malgastarse un home, un semi deu, l' asombro de Europa, l' monstreu de l' edat present, no mil vegadas.

Per fer aquesta feyna serveixen més los homes Heugers de cascos, son més bons los húsars.

Y 'ls húsars s' han presentat. De la primera embestida han destruit totas las combinacions estratègicas del general Martínez Campos, en una batalla nocturna, es á dir, en una votació secreta.

Y davant de aquesta advertència saludable, los vensuts s' han posat als peus del coronel dels húsars demanantli clemencia y misericordia.

Y ell los ha perdonat la vida, tal vegada fundant-se en aquells versos del immortal Alarcon:

*«La victoria el vencedor
abrevia, y el que ha sabido
perdonar, la hace mayor,
pues mientras vive el vencido
venciendo está el vencedor.»*

Tal ha sigut la primera sortida. Aquell general vencedor dels carlins y dels filibusteros, arrollat pel coronel d' húsars!

Aquell general autor del moviment de Sagunto, agenollat als peus de un jove inquiet y través que procedeix de la revolució de Setembre!

Aquell Cánovas omnipotent, inflat de orgull y de vanitat, mastegant un agravi, sense medis de donar las ternas!

Y l' país?... Oh! aquest ray, morintse de fam y de miseria, ple de dolors y aficcions, y veient com los que han de regirlo y governarlo jogan als soldats.

P. K.

LA PROFESSO DE CORPUS POLÍTICA.

Davant: Un piquet d' húsars d' Antequera, obrint la marxa.

A continuació: L' Alonso Martínez y un altre centralista fent los gegants.

Després: Los nanos representats per varios diputats de la majoria.

A continuació: Una colla de fiscals d' imprenta y de periodistas ballant lo ball de bastons.

Seguidament: la ley d' imprenta en forma de mulassa, y la ley de presupuestos en forma de drach.

Luego: Lo lleó espanyol de cartró pintat.

Darrera d' aquests: L' Orovio y en Fontrodona tocant las trampas.

Y ja tenim la primera part.

Venen luego los gonfanons de las parroquias representats per las actas brutas de Granollers, Mataró, Arenys, Castellterol, Tarrassa, La Bisbal, Gracia, etc., etc., etc.

Las creus portadas per periodistas, mestres d' estudi, classes passivas, fabricants, navieros y contribuyents en general.

Los gremis, ó sigan treballadors sense feyna, portant banderas ab lo lema de *hamb y trabajo* y ventantse ab los ventalls de palma del martiri las moscas de la crisis, dels recarrecs y dels consums, sense poderselas treure de sobre. Lo gremi dels pagesos de més á més mirará de treure's la floxera y la llagosta, y l' dels locinaires la triquina.

Primer pendo, confiat als que cobran: portará un séquit numerós del gènt rissada y plena de créus, xuclant carmelles embolicats ab la nómina.

Entre 'ls molts uniformes, n' hi haurá alguns ostentant encare las insignias de la casa de Saboya, y alguns altres ab boina y escapularis.

Música: la del regiment infanteria de Sagunto tocant lo trágala.

Segon pendo, confiat als amichs desinteressats de la present situació: molt poca assistència; la major part recitan entre dents aquella obra de misericordia: «Benaventurats los mansos, etc., etc.»

Tercer pendo, confiat á la conciliació conservadora. Algu inadvertidament ab l' atxa socarrima al seu vehl. S' arman grans disputas. Un arrengrador amenassa disoldre 'ls á cops de pertiga, y callan tragant saliva.

A continuació ve la música dels cegos confiada á varios constitucionals.

Després alguns nens vestits d' angels: entr' ells s' hi distingeixen en Maspons, en Duran y Bas, etc. Entre tots sobre surt en Romero Robledo vestit de Sant Joan ahent lligat de una cadeneta á un bé ab tres entorxats y faixa de general.

Segueix lo clero, gras, ben provehit, ben portat, molt campant y fent unas grans barballeras: tots los individuos se distingeixen pel bulto que l' fan las butxacas de la sotana: ab aixó demostran que van molt bé de pagas corrents y atrassadas.

Després lo tálam, sota l' tálam un llibre, en lo llibre una fetxa: 1876. ¡Cosa extranya! Es nou y ja está tot plé de arrugas y esqueixos.

Es Cánovas camina cul arreras fent incens al libre.

Darrera del tálam un bisbe de pontifical y uns regidors caminant de genollons al rededor del pastor de tant sumissas ovellas.

Y tancant la professó un batalló de municipals ab lo barret de riallas tirat al clatell y las carrileras posadas com una brida.

Tal es la professó política de aquest any.

Durant tot lo curs hi ha un cordó d' investigadors, cobradores y agents de apremis, que fan treure la ginesta de las butxacas dels espectadors.

Me refereixo á la ginesta que trinca.

NA gran cosa.

Dijous anirán á la professó de Corpus, los frares de Montalegre.

A la professó de santa Ana n' hi vá aná un; á la de Corpus tota una comunitat.

Aquell vá ser un frare de proba; vá sortir bé la cosa y ara tiran avant.

De frares per aquests carrers, deixant apart los que portan als vestits moltas senyoras, no se 'n havian vist desde l' any 35, en l' época que 's cantava aquell célebre himno:

«Venid, corred, volad

»guerreros de España

»las espadas empuñad, etc., etc.»

Un carlí y un liberal, tots dos d' aquells temps, es la primera vegada que han estat d' acort.

Lo carlí deya:—No hi ha temps que no torni.

Y responia 'l liberal:—Efectivament, no hi ha temps que no torni.

Y ho deya molt tranquil.

Ja dinhen que 'l general Martinez Campos pensa retirarse de la política.

Una cosa no sé: si es qu' ell se retira de la política ó si la política 's retira d' ell.

Se diu y s' assegura que 'l diputat senyor Turull perque l' hi aprobin l' acta, pensa allistarse al regiment dels húsars d' Antequera.

Aré hem de veure si 'l voldrán y després si sabrá montar, que per aquestas cosas se necessita molt garbo.

Encare que ben mirat podria ser plassa desmontada y pendre la contracta de las mantas y 'l panyo pels uniformes.

Ab motiu del nomenament de la comissió d' actas, lo govern vá ser derrotat.

Y 'l govern vá mantenirse quiet, no vá fer la dimissió.

Com que diu que en política no hi entén res, quan l' hi tiran un indirecta aixís, fá l' orni.

Vels' hi aquí com aixó de fer un ofici y no entendre' hi té las sévas ventatjes.

Ab motiu de la carga dels húsars d' Antequera, un periódich de Valencia vá publicar un bon article.

Deya en ell que 'ls húsars varen pronunciar-se contra 'l govern, lo mateix que la brigada Daban á Sagunto: «vá pronunciar-se ab las forsas confiadás á la séva lealtad per batre als enemichs de las institucions.»

Pero aixís com en Serrano, president llavors del govern, no 's vá entendre ab los carlins per fer entrar á ratllo al general Martinez Campos, aquest s' ha entés ab los constitucionals, per derrotar als húsars al nomenarse 'l president de la comissió d' actas.

Aixó, general, es una expiació, diu lo periódich de Valencia.

Y qué cosas se contan dels nihilistas!

Un dia la policia, sense saberho repartex las sévas proclamas.

Un altre dia surten las cantonadas plenas de pasquins revolucionaris y no se sab qui 'ls hi ha posat.

Un altre dia... pero á qué cansarnos? Llegeixin los periódichs, que no parlan d' altra cosa, y veuran sempre que tiran la pedra y amagan la má.

Lo més bonich es lo que contan del governador de Kieff.

Un dia sense adonarse'n se troba la casa plena de nihilistas.

Lo despullan, l' hi tapan la boca perque no pugua cridar, l' hi clavan una pallisa tremenda, l' hi deixan l' esquena com un tomátech y desapareixen.

Vaja senyors, se 'n diuhen tantas, que 'ls nihilistas, tal com los pintan, ja ne 'm semblan un partit polítich, sino 'ls coristas de un' ópera bufa.

Lo periódich carlí Lo Borinot diu pestes contra 'l Banch de Barcelona, perque fan treballar als empleats en dia de festa.

Y diu: «Fins are may ningú havia dit res sobre la moralitat de las personas que constitueixen aquella societat.—Ab lo camí que prén sentiriam que d' aquí en avant sucechís altre cosa.»

Adverteixin una cosa: Al frente del Banch hi ha una persona que professa ideas carlistas, se diu Sr. Escolano, qu' es com si diguessim Sr. Escolá.

¡Qué amigos tienes Benito!

¿Qué fan al Banch?

Cobran y pagan.

¿Com es donchs que al diumenje no sols los capellans cobran la missa que diuhen, sino que á las iglesias es quan se fá més en gran lo negoci de las cadiras?

A París vá haberhi un diputat conservador que vá insolentarse ab la presidencia.

Després de advertirlo una infinitat de vegadas, al últim vá imposárseli la censura. La censura consisteix en privarlo del sou durant un determinat número de dias.

Y saben que han fet los conservadors, aquests amants del ordre, de la llei y de l' autoritat, aquests enemichs implacables de l' anarquia?

Han determinat que á tots los diputats que mereixin la censura se 'ls fará un regalo del mateix valor del sou que se 'ls quita.

Per tot arréu donan 'l mateix fruit. Quan ells governan; l' abús d' autoritat: quan son governats, l' escándol y la rebeldía.

Motiu ab que s' ha fundat l' Ajuntament de Sant Gervasi per treure 'l secretari:

Un concejal, perque desde las passadas elecciones l' hi fá mala cara; un altre perque l' hi sembla que guanya massa; un altre perque avants era una cosa y are n' es un' altre; un altre perque no l' hi fá prou reverencia; un altre perque 'l secretari no 's fica al llit á las sis de la tarde com fá ell; y fins n' hi ha un que 'u ha fet perque 'l secretari dú bötinas y americana de llana, mentres ell té de dur espadnyas y gech de bellut.

Un' advertencia final: L' Ajuntament de Sant Gervasi vá ser nomenat de real ordre.

De Poble de Segur nos escriuhen dantnos compte dels sermons estupendos de un tal pare Rossinyol, pare missionista que 'ls vá repetint de poble en poble, sense canbiarne una paraula.

Y per cert que molts pares de familia han hagut de privar á las sévas fillas de anar á la iglesia. Y vegin lo que son las cosas! La Campana no té pels á la llengua: donchs la Campana no gosa á repetir lo que diu lo célebre pare missionista.

Respecte al nostre periódich anuncia que hi ha un porter permanent á las portas del infern, esperant l' arribada dels sens lectors.

¿Com ha pogut enterarse 'n lo pare Rossinyol? Aixó si que no 'u explica.

CÓRPUS NACIONAL.

Corra 'l rumor general

de que pera aquesta octava

d' organisarse s' acaba

una professó especial,

en la qual ab molla manya,

sense cap plan ofensiu,

se vol presentar al viu

una pintora d' Espanya.

Los gegants, com ja se sab,

anirán devant de tot

drets com un estaquiro

y ab la ma tocanse 'l cap.

Voldrán indicá ab aixó

que 'ls homes que 'ns dirigeixen,

si bé tots gegants pareixen,

tenen lo cap de cartró.

Detrás de la gegantesa

vindrán las trampas, dobladas,

molt guarnidetas, tocadas per dos presidents de mesa, y portant á tots costats uns quans diputats adictes, d' aquells que ván pe 'ls districtes buscant los vots enterrats.

Luego 'ls nanos tots contents, fent ganyotas y diabluras, mastegant lleminadoras y ensenyant per tot las dents.

Diu que voldrán dir aixís que son carcas presentats y civils... rehabilitats que viuen sobre 'l país.

Comensarán á passar los pobres mestres d' escola sense gresca ni tabola: prou farán ab caminar.

En lo pendó que durán (fet ab trosos de camisa,) dirá una ratlla concisa:

Hay hipódromo y no hay pan.

Vindrà després á bandadas nostre Ajuntament flamant,

y en Fontrodona al devant ab las calsas allargadas,

e iluminant ab sas atxas

á uns quans guras mudadets

ab los dltxosos barrets

que 'ls fan fer tan raras farxas.

Luego 'l gremi dels naviers

rabiosos, ayrats, fatals,

trayent tots foch pels caixals,

renegant com carreters.

Dirá 'l sèn pendó. — «¡Morim!

¡l' estrangé 'ns está enterrat!

(La murga que portarán

tocará 'ls goigs de sant Prim.)

Després collas de cesants,

y treballadors en vaga,

y retirats sense paga,

y descontentos xichs y grans.

Y al últim de tot aixó

al mitj d' algunas dotzenas

d' empleats de totes menas

atrancantse de turró,

en un carretó llogat,

(com constará á la barana,) seguirá, morta de gana,

dins d' un bagul destapat,

una calavera estranya

ab traje de maja pobre

y un gran rétol negre á sobre

que dirá: — «Aquí jau la Espanya.»

Diu qu' estará prohibit

dur carmellos á la mar:

aixís si algú vol mamarse

tindrà de mamarse 'l dit.

Y en lloch de tirar ginesta,

tirarán cupons en gran

atés lo preu á qu' están

y l' objecte de la festa.

Aixó es tot lo qu' hem sentit

respecte á la professó;

si aquesta surt de debó

será un lance divertit.

Si tindrem ó no un bon rato

no lardarem en saberho.

en tot cas si non e vero,

podem dir que e ben trovatlo.

C. GOMA.

N Romero Robledo ha promés ajudar

al govern en tots los actes públichs.

Y al mateix temps ha promés derrotarlo en todas las votacions secretas.

Un periódich ministerial diu: «Las

votacions secretas s' haurian de suprimir.»

Y un húsar contesta:—«¡Cál! L nostre general

no 's deixa mullar la pólvora.»

Diu que tots los capellans han rebut ordre del bisbe de assistir á la professó de Corpus, á no ser que aleguin un motiu justificat per excusarse'n.

Si jo fos capellá me 'n alegraria.

Y fins seria capás de dir: ¡Molt bé, Sr. Bisbe:

com mes serém mes riurém!

Un gitano tirava una pessa de dos en l' ayre y deya:

—Si surt cara jo guanyo, y si surt creu tú perts.

Vels' hi aquí una imatge de la política: la moneda es la situació conservadora: á la cara hi ha 'n

Romero Robledo rihent; á la creu ¿qui pot haverhi sino 'n Cánovas?
Surti cara ó surti creu, 'n Martínez Campos pert sempre.

Dias endarrera en Martínez Campos y 'ls ministres d' Hisenda y d' Estat ván celebrar una conferencia bastant llarga al mitj del carrer.
Res, s' ensejan, per quan en Romero Robledo 'ls deixi sense domicili.

Als que segueixen á n' en Romero Robledo 'ls diuhen húsars.
Y als que segueixen á n' en Martínez Campos, los diuhen moros.
Aquests sí que poden respondre:—Afártam y dígam moro.

En Romerito era un pollastre que s' ha tornat un gall.
Qui 'n dona més la proba son en Cánovas y en Martínez Campos.
Encare no veuhen al gall la pell se 'ls torna de gallina.

Casi no passa dia que no tinguém professò.
Després de las rogativas la del jubiléu; després de la del jubiléu la de Santa Ana; després de la de Santa Ana la de Corpus.
¡Ah! no sembla sino que surtin á fera totas las professons que avants anavan per dintre.

La professò de Santa Ana vá ser motivada per uns lladres.
De manera que havent sigut causa de una obra bona, perque una professò sempre es una obra bona, aquells casi varen sè uns *bons lladres*.

Després de la professò va haverhi á Santa Ana una gran cerimonia.

Y mentres un canonge predicaba sobre 'ls robos sacrílechs, á un senyor, segons conta un periódich, l' hi varen pendre 'l rellotje de la butxaca.
Lo lladre devia pensar:—¡A veure si farán un altre professò, y á veure qui 's cansará primer!

A Madrid durant las firas han fet una exposició de flors.

Casi 'm sembla que hauria sigut molt millor ferne una de llonguets y pans de barra.
Tambè n' han fet una de *ganados*.
No s' hauria vist més concurreguda si l' haguesin feta de *perdidos*?

Com tothom sab vá morir-se 'l butxí de Paris, y van nombrarne un altre.

Aquest ja ha comensat á exercir son terrible ministeri.
Un periódich satírich lo representava, compa-reixent devant del reo, y dihentli:
—Vaja, que avuy es lo mèu debut.
Y 'l reo contestava.
—¿Si? Donchs mira, també es lo mèu.

Pèls primers dias del mes que are hém entrat lo Zaragozano ha anunciat una revolució...
Ey, entenémnos senyor fiscal: una revolució at-mosférica.

En un periódich de Madrid, lleigeixo 'l següent anunci:
«Ama de cría para casa de los padres, leche fresca y aprobada por el Gobierno.»
Vet' aquí perque diuhen que 'ls conservadors *maman*. Jo 'm creya que mamavan del pressupuesto; pero segons sembla també son aficionados á las didas.

A Sagunto 'ls cantis d' aigua 's venen á sis quartos.
Aixó ray, que hi vaja en Martínez Campos: ell á Sagunto sab ferhi cosas estupendas, y es capás de badar una roca ab un cop d' espasa y de ferne sortí una font.

Un quènto que publicava aquest dia un periódich:
Arriban á un hostel un militar y un estudiant que anavan de camí, y s' assentan á la mateixa taula per separ.
Dintre de una plata 's serveixen dos peixos, un de gros y un de menut.
—Donchs sí, digué 'l militar, diuhen que 'l mon es una bola, y que roda aixís.
Al mateix temps acompanyant l' acció á la pa-

raula, donava mitja volta á la plata, y 's posava 'l peix gros al davant seu.

—Si senyor, lo mon es una bola, digué l' estudiant, y al cap del dia torna á estar de la mateixa manera qu' estava; y al mateix temps donant altra mitja volta á la plata y sense cap més compliment se posava 'l peix gros al seu plat.

Algú ha volgut veure en lo militar al general Martínez Campos. Si per cas, l' estudiant es en Cánovas.

Un comerciant molt devot, veyent que las cosas anavan mal, vá associar á Sant Joseph al seu negoci.

«Gloriós Sant Joseph, deya avants de comensar la feyna, féu que las cosas vajin bè, y 'us daré un déu per cent de benefici.»
Es histórich.

Després de don Anton don Arseni.
De manera que la política conservadora encare no ha passat de la A.
¡Quina política més burra!

Paraulas de un periódich ministerial, parlant de la situació:

«Qui s' arrima á bon arbre, té lona sombra.»
Contestació d' un periódich d' oposició al ministerial:
«Es fals: bó es l' arbre á que t' arrimas; pero en quan á la bona sombra, no se te 'n véu.»

Un candidat passant per davant del cementiri de un poble, en companyia del arcalde:

—Electors, exclama 'l candidat. A vosaltres me dirigeixo: sobre tot lo diumenje 'us espero al col-legi.
—¡Qui calla otorga! senyor candidat diu l' arcalde. Jo l' hi asseguro que no n' hi faltará ni un.

Lo sonámbul Pipermint,
donantse molta importancia,
sempre diu ab arrogancia:
—Jo guanyo 'ls diners dormint.

Se troban morts y enterrats
un marit y muller junts,
qu' eran ans de ser difunts
un modele de casats.
Ella de rabia 's ferí,
veyent qu' ell may se moria
y ell llavors, de l' alegria,
l' ensent-demá 's va morir.

Un que llegint s' encaparra
molt serio y formal digué:
—A mi 'n Frederich Soler
m' agrada mes que 'n Pitarra.
F. Ll. y B.

Un cassador novell surt á cassar.
Per assegurar millor lo tret, carrega l' escopeta ab tres cartutxos, véu una perdiu, tira, y de la cossa que l' hi dona la culata, cau d' espatllas.
Als crits de dolor qu' exhala hi acuden los seus companys, l' aixecan de terra, y mentres tant un vá per recullir l' escopeta:
—¡No la toquis!... ¡No la toquis!... crida ab véu assorada. Mira que hi he posat tres trets y no més n' hi tirat un.

Una discussió doméstica: La dona com sol succehir es molt beata y 'l marit com de costum es molt despreocupat.

—Sembla impossible! diu la senyora. Densá que som casats, ni una sola vegada t' has prestat á acompanyarme á la iglesia.
Y respon lo marit:
—Massa que t' hi vaig acompanyar lo dia del casament, qu' encare me 'n arrepen-teixo.

En un bateig, una mare dirigintse al nen l' hi diu:
—Noy, ficat uns quants babons á las butxacas.
Lo petit contesta:
—Mamá, ja las tinch plenas.

En lo café:
—Antonet, deixam quatre duros.
—Impossible.
—No obstant, á mí 'm consta que tens diners.
—Si, es veritat, tinch diners ¿y sabs perque 'n tinch? Perque no 'n deixo.

XARADAS.

I.
Ab lo tot vaig dí á la Tana
—Perque ets tant bona minyona
un vestit de una y segona
te compraré eixa setmana.
Y eom que jo no soch tres
vaig comprarli de retort,
y encare vaig tenir sort,
com qu' ella no hi enten res.
PAU SALA.

II.
L' hu, lector, n' es per menjar,
nom de lletra n' es la dos,
per la dos-hu faig jo l' es
y un tot que no pot anar.
HOME FLACH.

ENDEVINALLA.

Só negre y soch molt petit
pico molt sens ser ferré,
me veus en un bon escrit,
endavina que puch sé,
O. NAIRAM.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7	Títol de noblesa femenina.
1 7 6 7 4 7	L' estat en que 's troba.
1 2 3 4 5	Títol del seu senyor.
6 5 4 7	La classe de roba que gasta la senyora.
7 6 7	Lo qu' es lo senyor.
2 6	Lo que fá un que la ronda.
4	Lo que posa ella davant del seu apellido.
3 2	Lo que respon al que la ronda.
1 7 6	Lo qu' ella no fá d' ell.
6 5 1 7	Lo qu' es la cara del rondador.
4 7 3 6 7	A lo que 's dedica 'l rondador.
1 7 3 1 7 3	Lo que balla.
1 7 6 1 7 4 7	Al puesto ahont se tira desesperat de rebre carabassa.

ALMIRA.

QUADRAT DE PARAULAS.

• • • • •
• • • • •
• • • • •
• • • • •

Suplir los punts ab lletres que llegidas horizontal y verticalment digan: 1.º lo nom d' un héroe; 2.º un element de la poesia; 3.º un element de la física, y 4.º lo que fá actualment en Martínez Campos.

J. ROQUÉ.

CONVERSA.

—Manel, tinch que darte una noticia.
—Apa, digas, qu' es?
—Res, que l' Isabeleta 's casa.
—Y are? Vols dir que será veritat?
—Aixís mo ho ha dit una amiga seva.
—No 'u crech. ¿Y ab qui t' ha dit que 's casa?
—Oh!... No sé; pero calla, entre tots dos ho havem dit.
SIMBEY.

SINONIMIA.

Jo sempre que faig primera
me n' haig d' endur la segona.
Arreplego una tercera
y aixís treballo una estona.
Prima es feyna de pagés
d' s consol del que se deja...
Tercera... No 't dich res més;
tinch quatre lletres. barreja.

P. DEL O.

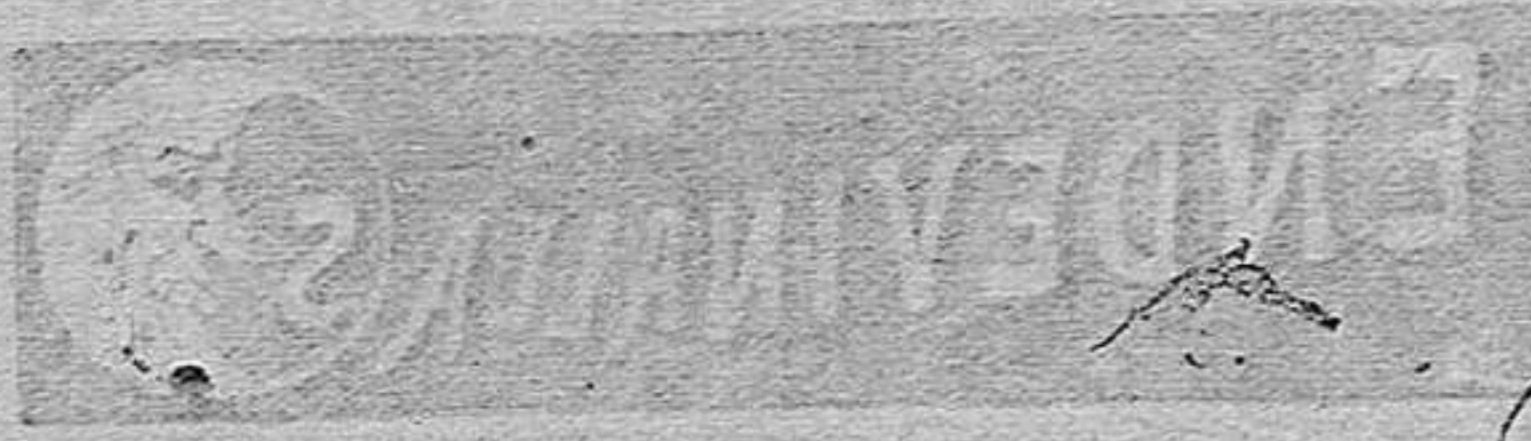
GEROGLÍFICH.

C
A nas R
A

E. SNOPIAS.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

ACTUALITATS.

Tant lo farà ballá, qu' al cap d' avall lo farà caure.

